

yderligere Bidrag til Folkeskolens Opgaves Løsning. Man mente dernæst ved en anden Række af Ændringsforslag at have tilvejebragt et bedre Grundlag for Skolelærernes Lønning paa Landet, som stillede Begyndelseslønnen og Alderstillægget i et naturligere Forhold til hinanden, og som samtidig sikrede Avancementet fra de lavere lønnede Stillinger til de bedre lønnede, og dermed stod saa i Forbindelse, at vi foresloge en Kaldelsesmaade, som sikrede ikke blot altsaa en Kaldelse til første Gang Embede, men ogsaa sikrede dette Avancement, hvorpaa den af os foreslaaede Lønningsordning var bygget, og endelig et Forslag om at opnaa en anden Fordeling af Statskassens Bidrag til Skolevæsenet, saaledes at der i Stedet for den i Lovforslaget indeholdte Ordning, hvorefter Alderstillæggene paa noget forskellig Maade paa Land og i Købstæder bæres af Statskassen, sættes en Ordning, hvorefter en vis Kvotadel af Udgifterne til Skolevæsenet i det hele med enkelte Undtagelser faldt paa Statskassen som dens Bidrag til Kommunens Udgifter til dette Øjemed. Vi vare af den Overbevisning, at en Ordning paa denne Maade vilde skabe bedre Vilkaar for Skolens Fremgang, bedre sikre Skolerne og Skolelærerstanden en Stilling i økonomisk og anden Henseende end Lovforslaget, at den vilde være retfærdigere mod Skolerne, og at den Forandring, vi foresloge med Hensyn til Kommunens Indflydelse paa Lærerkaldelsen, ikke var af den Betydning, at den væsentlig formindskede den Indflydelse, Kommunen har efter den nugældende Ret.

Det nu foreliggende Lovforslag har ikke taget Hensyn til disse vore Ændringsforslag, og vi kunne ikke beklage os derover, det er formelt fuldstændig korrekt, thi disse Ændringsforslag, som vare stillede af os i Betænkningen i Fjor, kom ikke til Afstemning i Tinget og de foreslaa altsaa ikke som et Udtryk for Tingets Anskuelse. Men paa den anden Side, jo mere vi fastholdt og stadig fastholde den Overbevisning, at den Ordning, vi foresloge, vilde blive en bedre Ordning end den, som det nu foreliggende Forslag indeholder, at den vilde fremme Skolens og Skolelærernes Tarv i højere Grad, maatte det i og for sig synes at fremtræde som det naturligste, at vi nu ogsaa stillede disse Ændringsforslag til det foreliggende Lovforslag og tilraadede Tinget at vedtage dem. Det have vi nu ikke gjort, og Grunden dertil er denne: I det Øjeblik, Regeringen har forelagt et Lovforslag, som ikke

har taget Hensyn til de Tanker, som vare udtrykte i de paagældende Ændringsforslag, har den derved tilkendegivet, at den ansaa det for lettere, for sandsynligere endelig en Gang at kunne opnaa et positivt Resultat i denne nu i tredje Samling foreliggende Sag, hvorefter der jo fra alle Sider i Skolelærerstanden er et saa levende Ønske. Nu kunne vi rigtignok ikke anerkende, at saadanne Ændringsforslag som de, vi havde stillet, i og for sig skulde betegne ny Stridspunkter, det forekommer os, at der, hvad det store Flertal af disse Forslag angaar, ikke er nogen Anledning til paa Forhaand at betragte dem som Stridspunkter, det skulde da i det allerhøjeste kun kunne gælde om et af dem, nemlig den Ordning af Kaldelsesmaaden, som vi foreslaa. Men i det hele og store er der ikke nogen Grund til paa Forhaand at gaa ud fra, at saadanne Forslag fra det andet Tings Side vilde blive betragtede eller behandlede som Stridspunkter; hvad vi derimod naturligvis maa indrømme, er, at det er ny Punkter, at det er ny Tanker, der ere komne frem, og at det altsaa vilde kræve mere Tid og en længere Forhandling, hvis vi skulde vente at komme til Enighed med det andet Ting paa et saadant nyt Grundlag. I denne Henseende har selvfølgelig det af Regeringen forelagte Lovforslag et Fortrin, at det paa disse Punkter fastholder alle de Afgørelser, hvorefter Tingene tidligere have været enige, og altsaa indskrænker den videre Forhandling til de bestemte enkelte Punkter, hvorefter der tidligere har været Enighed. Det er en lettere Vej, dersom den kan føre til et Resultat, en hurtigere Vej, og et Forsøg paa at gaa denne Vej mente vi ikke at burde lægge nogen Hindring i Vejen for, og det saa meget mindre som vi jo maatte erkende, hvad jeg allerede har sagt, at et Lovforslag, bygget paa det af Regeringen fastholdte Grundlag, betegnede et Fremskridt, og det et Fremskridt i den Retning og paa den Maade, som dette Ting har vedkendt sig under den første Behandling, idet Lovforslaget foreligger væsentligt i den Skikkelse, hvori Landstinget den Gang vedtog det, og med enkelte Forbedringer, som vi i Betænkningen i Fjor fra hele Udvalgets Side indstillede. Det er altsaa vor Tanke, at vi ikke ville lægge Hindringer i Vejen for et Forsøg endnu en Gang paa at komme til en positiv Afslutning og nu endelig en Gang efter saa lang Tids Forhandling at opnaa dette Fremskridt, om det end ikke er det største, vi kunde ønske. Om dette